

Studiul 11

5 martie - 11 martie

Marea luptă în scrierile apostolului Petru

Textul de memorat: *„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9)*

Scrierile apostolului Petru conțin numeroase referiri la marea luptă. Aceasta poate din cauză că el a înțeles mai bine decât mulți alții cât de ușor este să fii înșelat de Satana. El era perfect conștient de realitatea acestei lupte: „Fiți treji și vegheați, pentru că potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită!” (1 Petru 5:8).

Petru a văzut marea luptă desfășurându-se în multe feluri. El a văzut lupta și în biserică, unde cei care au fost odată credincioși au devenit cinici și au ajuns să-L respingă pe Dumnezeu și să nege a doua venire a lui Hristos. El are cuvinte tari pentru batjocoritori. De fapt, dacă ne pierdem credința în făgăduința revenirii lui Hristos, atunci ce speranță ne mai rămâne?

Poate că Petru a insistat atât de mult asupra credinței din cauză că el însuși a avut căderi. El știa din experiență cum este când ieși în derâdere, negi și încerci să fii la fel ca mulțimea, ca să nu fii condamnat de ceilalți din cauză că Îl urmezi pe Isus. De aceea, el pune accent pe o viață de credință care să reflecte înalta chemare și alegerea primite în Domnul și să fie demnă de ele.

Duminică, 6 martie - De la întuneric la lumină

1. Care sunt elementele distinctive ale mării lupte în pasajul din 1 Petru 2:9,10?

Petru a preluat aceste expresii din Exodul 19:6, „o împărăție de preoți și un neam sfânt”, și din Deuteronomul 7:6 (reluat în Deuteronomul 14:2), „un popor sfânt”, „te-a ales ca să fii un popor al Lui”. Ele au fost rostite de Dumnezeu când i-a vorbit poporului Său în timpul exodului, când israeliții ieșeau din sclavie și se îndreptau spre Țara Făgăduinței. Dar Petru vede o asemănare între poporul lui Dumnezeu din vremea exodului și biserica din vremea lui.

Totuși el nu descrie aici rezultatul final, ci, mai degrabă, un proces în plină derulare. Da, noi am fost aleși și câștigați de Dumnezeu și Îl putem lăuda public pentru că ne-a scos din întunericul în care Satana a învăluit lumea. Dar aceasta nu înseamnă că suntem desăvârșiți sau că ne-am încheiat călătoria (vezi Filipeni 3:12). Când Îl urmăm pe Hristos, devenim mai conștienți de faptul că suntem păcătoși și avem defecte, iar nevoia după neprihănirea Sa devine mai mare.

„Astfel trebuie să vină orice păcătos la Hristos. «El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui» (Tit 3:5). Când Satana îți spune că ești păcătos și că nu poți spera să primești binecuvântarea lui Dumnezeu, spune-i că Hristos a venit în lume să-i mântuiască pe păcătoși. N-avem nimic care să ne poată recomanda lui Dumnezeu, dar argumentul pe care putem să-l aducem întotdeauna este starea noastră deznădăjduită, care face ca puterea Lui mântuitoare să fie o necesitate. Renunțând la încrederea în noi înșine, trebuie să privim la crucea de pe Golgota și să zicem: «Neputând s-aduc nimic. / Lângă crucea Ta, azi, pic.» - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, Editura Viață și Sănătate, ed. 2015, p. 270 (în orig., p. 317)

Unul dintre semnele clare al faptului că am fost chemați „din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9) este simțământul că depindem cu totul de Hristos, care „a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30).

Ce gânduri îți vin în minte când te simți doborât și descurajat din cauza faptelor tale și din cauza caracterului tău? Cum poți alunga aceste gânduri? Cum poți întoarce aceste momente în favoarea ta pentru a crește spiritual?

Luni, 7 martie - Presiunea socială

2. Citește 1 Petru 4:1-7. Cum se manifesta presiunea exercitată de societate asupra credincioșilor din primul secol?

Petru le scrie credincioșilor că și-au risipit viața de ajuns cu lucruri pe care le-au făcut ca să fie la fel ca toți ceilalți - „ați făcut voia neamurilor” (1 Petru 4:3). Dar situația s-a schimbat. Acum, oamenii îi consideră niște ciudați, pentru că nu li se mai alătură în faptele lor rele și râd de ei (vers. 4). Prin foștii prieteni, Satana încerca să-i descurajeze și să-i facă să renunțe la Dumnezeu.

Petru îi încurajează să nu se lase intimidați de aceste atacuri. „Neamurile” vor da socoteală înaintea lui Dumnezeu, singurul Judecător, așa că nu au de ce să se preocupe de părerea lor (vers. 5).

Ideea aceasta este esențială. Câți cunoscuți de-ai tăi au cedat sub presiunea așteptărilor altora în loc să își apere convingerile? Lucrul acesta este dificil mai ales pentru tineri, care se confruntă cu așa-numita „presiune de grup”.

Petru îi îndeamnă pe credincioși să nu se mai străduiască să fie acceptați de ceilalți și să nu se mai conformeze opiniilor, cerințelor și așteptărilor acestora, ci să fie înțelepți, să vegheze, să se roage și să fie iubitori (vers. 7, 8). Petru i-a îndemnat și să fie primitivi de oaspeți (vers. 9). Și aceasta nu ca un lucru opțional, ci ca o datorie importantă, ca un mod de a interacționa cu semenii. Dumnezeu știe că uneori suntem mai preocupați să „facem voia neamurilor”, să le fim pe plac unora, decât să le arătăm iubire și bunătate celor de lângă noi. Trebuie să ne rugăm pentru ei, dar să ne rugăm și pentru noi ca Dumnezeu să ne facă mai sensibili la problemele lor. Ca „seminție aleasă” și „preoție împărătească”, suntem chemați să avem o influență bună asupra celor din jur, nu să ne lăsăm influențați în rău. Aici au greșit israeliții din vechime: în loc să-i influențeze în bine pe păgâni, ei s-au lăsat influențați în rău de aceștia.

Ce fel de presiune simți că exercită societatea asupra ta? Cum rezisti acestei presiuni? (Vezi Romani 12:21.)

Marti, 8 martie - Cuvântul demn de încredere al profeției

3. Citește 2 Petru 1:16-21. Ce caracteristică a cuvântului prorociei reiese din acest pasaj?

Petru a fost martor ocular la multe evenimente din viața Domnului Isus și, în pasajul acesta, enumeră câteva: botezul (2 Petru 1:17), schimbarea la față (vers. 18) și împlinirea profețiilor despre Mesia (vers. 19). Toate aceste experiențe l-au marcat profund, însă el acordă cea mai mare importanță profețiilor. El ignorase de multe ori cuvintele lui Isus, crezând că știa deja despre ce era vorba. De multe ori Isus îi spusese cum avea să fie tratat în Ierusalim de marii-preoți. Iar când s-a întâmplat exact așa cum spusese El mai dinainte, cât de nepregătit a fost Petru! Dar cel mai dureros eșec l-a avut atunci când L-a tăgăduit pe Domnul său, deși fusese prevenit. Era ferm convins că nu putea să facă o asemenea faptă și totuși a făcut-o. Aceasta trebuie să fi fost cea mai adâncă prăbușire a sa.

Probabil că din aceste motive vrea să clarifice cum poate cineva să fie un urmaș credincios al lui Isus. El le amintește credincioșilor de „făgăduințele Lui [Dumnezeu] nespuse de mari și de scumpe” prin care se pot face „părtași firii dumnezeiești” și de faptul că ei au fugit de „stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1:4). Iar ca să-i asigure că au fugit de această stricăciune, el face o listă de calități interdependente (așa-numita „scară a lui Petru”) care definesc stilul de viață creștin: credința, fapta, cunoștința, înfrânarea, răbdarea, evlavia, dragostea de frați, iubirea de oameni (vers. 5-8). Fiecare calitate depinde de cealaltă și, împreună, formează un tot. Pavel le numește arcade și nu „roadele” Duhului (Galateni 5:22,23), pentru că doar împreună formează un rod, nu pot fi separate.

Petru merge mai departe și le spune credincioșilor că, dacă vor integra aceste valori în viața lor, nu vor aluneca niciodată și îi sfătuiește să-și întărească chemarea și alegerea (vers. 10).

Să nu uităm că el adresează epistola unor creștini întemeiați în credință. Dar, prezentând aceste valori spirituale, el nu susține că satisfacerea unui set de cerințe ne-ar asigura „viza” pentru cer. El nu face altceva decât să așeze în contrast atitudinile și comportamentele predominante ale vremii și să îi încurajeze pe creștini să-și canalizeze energiile spre lucruri pozitive.

Miercuri, 9 martie - Batjocoritorii

4. Citește 2 Petru 3:3-7. Care era atitudinea necredincioșilor față de mesajul despre a doua venire a Domnului Hristos?

În acest pasaj, conflictul dintre lumină și întuneric, dintre urmașii lui Isus și promotorii răului, pare a atinge punctul culminant. Diavolul, acest leu flămând care răcnește și își caută următoarea victimă (1 Petru 5:8), este susținut de un cor de batjocoritori. Aceștia încearcă să neutralizeze credința creștinilor cu argumente „raționale” și „științifice” (2 Petru 3:3,4). Petru sugerează că ei sunt motivați de dorința de a trăi după poftele lor rele (vers. 3; vezi și Iuda 18). Argumentul lor împotriva revenirii lui Isus este faptul că viața merge înainte neschimbată.

Există un aspect interesant la cuvintele lor de batjocură. Isus a promis: „Mă voi întoarce” (Ioan 14:1-3), dar batjocoritorii spun: „Unde este făgăduința venirii Lui?” (2 Petru 3:4). La fel s-a întâmplat și în Eden. Dumnezeu spusese: „Din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:17). În schimb, Satana a spus (prin intermediul șarpelui): „Hotărât că nu veți muri!” (Geneza 3:4). Era o negare clară a cuvântului lui Dumnezeu. Același lucru se repetă, numai că acum, în zilele din urmă, nu este un singur glas, ca în Eden, ci un cor, voci care se aud peste tot. Avantajul nostru este că știm că Petru a prezis acest lucru. De fiecare dată când auzim că este luată în derâdere ideea revenirii lui Isus, noi știm că aceasta este o împlinire a profeției.

Pământul a fast distrus o dată prin potop, dar batjocoritorii nu vor să știe de așa ceva. Ei nu vor să accepte ideea că Dumnezeu ar avea vreo legătură cu viața lor personală. Ei nu vor să accepte ideea că Dumnezeul care a făcut ca pământul să fie complet acoperit de apă la potop poate să facă să ardă acest pământ și să-i distrugă în ziua judecății (2 Petru 3:5-7). Ei speră ca natura să-și continue existența ca și până acum.

Cum ne putem păstra încrederea în făgăduința venirii Domnului Isus? De ce este important să o păstrăm?

Joi, 7 februarie - „... Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu”

Dacă, pentru noi, așteptarea revenirii Domnului Isus pare interminabilă, la Dumnezeu timpul nu este o problemă:” Pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi” (2 Petru 3:8). Scriptura afirmă iar și iar că sfârșitul este aproape, în Vechiul Testament numindu-l „ziua Domnului”, iar în Noul Testament, „venirea lui Hristos”.

5. Cum corectează apostolul Petru ideea că Dumnezeu „întârzie” să-și împlinească făgăduința înnoirii tuturor lucrurilor? 2 Petru 3:8-14; vezi și Daniel 2:34,35,44.

Profețiile temporale ne transmit clar ideea că există o limită până la care i se permite răului să continue și până la care Dumnezeu așteaptă. Ele ne spun, în linii mari, cum va pune Dumnezeu capăt răului și suferinței și cum va readuce pământul la desăvârșirea lui de la început.

Felul în care înțelegem sfârșitul tuturor lucrurilor influențează modul în care trăim aici și acum (2 Petru 3:12). Dacă ne revoltăm la ideea că Dumnezeu va tulbura mica noastră lume, vom fi înclinați spre cinism și ne vom alătura batjocoritorilor. Dar, dacă vedem sfârșitul ca pe intervenția ultimă a unui Dumnezeu milos pentru a elimina corupția și abuzurile continue asupra drepturilor omului, atunci vom aștepta cu nerăbdare „ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (vers. 13).

Petru își exprimă din nou preocuparea pentru purtarea și atitudinile noastre. El ne încurajează să ne „silim” să fim „fără prihană” și „fără vină” (vers. 14). Fără fraza următoare, am putea crede că promovează o religie a faptelor, însă el adaugă: „... îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire”, confirmând cuvintele adresate de Pavel acelorași credincioși (vers. 15).

Ținta noastră este să fim fără prihană și fără vină. Așa era Iov, pentru că „se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău” (Iov 1:1). „Fără cusur” trebuia să fie animalul de jertfă (Exodul 12:5; Leviticul 1:3) și „fără pată” a fost jertfa adusă de Isus (Evrei 9:14; 1 Petru 1:19). Așa vom fi și noi când El ne va înfățișa înaintea Tatălui (1 Corinteni 1:8; Efeseni 5:27; Coloseni 1:22; 1 Tesaloniceni 3:13; 5:23).

Cum trăiești cu această tensiune dintre „curând” și „nu încă”, cu privire la a doua venire a Domnului Hristos?

Vineri, 11 martie - Un gând de încheiere

Petru ne-a prevenit că vor exista batjocoritori care vor spune: „Toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!” (2 Petru 3:4). Ideea aceasta nu este nouă; la fel spuneau și antediluvienii. „Pe măsură ce timpul trecea, fără ca în natură să se vadă vreo schimbare, oamenii cărora uneori le tremurase inima de frică au început să se liniștească. Ei argumentau, la fel ca mulți astăzi, că natura este mai presus de Dumnezeu naturii și că legile ei sunt atât de trainic stabilite, încât nici chiar Dumnezeu în persoană nu le-ar putea schimba. Considerând că, dacă solia lui Noe ar fi fost corectă, natura și-ar fi ieșit din fâgaș, au făcut ca solia aceasta să fie socotită de mințile lumii o amăgire, o mare înșelătorie. Ei și-au manifestat disprețul față de avertizarea lui Dumnezeu, făcând exact ce făcuseră și mai înainte ca avertizarea să fie dată. (...) Ei ziceau că, dacă era ceva adevărat în cele spuse de Noe, atunci bărbații de seamă - oamenii înțelepți, prudenți, mari - ar fi înțeles lucrul acesta.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, Editura Viață și Sănătate, ed. 2006, pp. 87-88 (în orig., p. 97)

În zilele noastre, „oamenii mari” ne spun ceva asemănător: Legile naturii sunt fixe și toate lucrurile își continuă cursul neabătut. Așa susține și teoria evoluției: viața a apărut prin procese naturale care pot fi explicate, în principiu cel puțin, prin acțiunea legilor naturale, fără intervenția vreunei divinități. Oamenii s-au înșelat atunci și se înșală și acum. Pavel scria: „Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:19). Așa a fost în timpul potopului, așa a fost în timpul lui Petru și la fel este și astăzi.

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI - STUDIU LA RÂND

Biblia: Judecătorii 19 - Rut 4

1. De ce s-a oprit levitul în piața cetății Ghibea?
2. Cum a spus Naomi că era la plecarea din Israel și cum s-a întors?
3. Unde venise Rut să se adăpostească, după spusele lui Boaz?
4. Ce grad de rudenie era între copilul lui Rut și împăratul David?

Viața lui Iisus, capitolul 63

5. Ce fusese Ierusalimul pentru Hristos, înainte ca Israel să-L lepede?